

BÂBÜSSAADE AĞASI

(bk. DÂRÜSSAADE).

BÂBÜSSELÂM

(باب السلام)

Topkapı Sarayı'nın
ikinci avlusuna geçişi sağlayan
en büyük kapısı.

Bâb-ı Hümâyun'dan geçilerek girilen Fodlahâne, Odun Anbarı, İç Cebehâne vb. hizmet binaları ile buralarda hizmet edenlerin koğuşlarının bulunduğu birinci avlunun sonunda, evvelce Sarây-ı Cedîd denilen Topkapı Sarayı'nın esas girişi olan Bâbüsselâm bulunmaktadır. Orta Kapı olarak da adlandırılan bu giriş, iki tarafında yükselen kulelerin arasında ihtişamlı bir görünüme sahiptir. Sarayın yüzyıllar boyunca geçirdiği değişiklikler neticesinde Bâbüsselâm'ın ilk biçimi de değişmiştir. Gerçek Sarây-ı Hümâyun ancak bu kapıdan itibaren başlamaktadır. Kapının yanında kapucubaşı dairesi ile kapucular koğuşu bulunuyordu.

İlk yapıldığında Bâbüsselâm'ın sarayın etrafını çeviren duvarda açılan basit bir geçit halinde olduğu tahmin edilmektedir. Her ne kadar Hartmann Schedel'in Nürnberg'de 1493'te basılan *Weltchronik* adlı dünya tarihine ait eserindeki tahta oyma baskılı gravürde (s. 257) iki kule teşhis edilmekte ise de bunların, Bâbüsselâm'ın daha XV. yüzyılda çifte kuleli olabileceğini isbata yeterli olduğunda şüphe edilir. Bâbüsselâm'ın şimdiki görünüşünün esasını XVI. yüzyılda Kanûnî Sultan Süleyman zamanında almıştır. Çifte kapıdan, dıştakinin dövme demir kanatlarından soldakinde görülen tunç kakma olarak işlenmiş "amel-i İsâ b. Mehmed" ibaresi ve 931 (1524-25) tarihi, Bâbüsselâm'ın bu biçimini alışı'nın tarihi olarak kabul edilebilir. XVI. yüzyılın sonlarına doğru Seyyid Lokman tarafından hazırlanan *Hünernâme* minyatürlerinin ikisinde bu kapı, iki yanındaki sivri külâhlı kuleleri ve üstünde denanlı duvarı ile belirtilmiştir. Bu duvarın yukarısında, herhalde kapı geçidinin üstünde pencereci bir köşkün varlığına sadece bir minyatürde işaret edilmiştir. Diğer resimde böyle bir köşke rastlanmaması ise şaşırtıcıdır. E. Hakkı Ayverdi, "Kuleler ebat itibarıyla bir kale burcu olmaktan uzaktır; bununla beraber

ilham Kanûnî'nin Macaristan fütuhatinde gördüğü kastellerden alınmış ve kuleler onun tarafından yaptırılmıştır. Bu kulelerde bir XV. asır Orta Avrupa ve Akdeniz kokusu aşıkârdır" demektedir.

XVIII. yüzyıla ait bir resimde Bâbüsselâm'ın dış görünüşünün şimdiki gibi olduğu açıkça görülmektedir. Esas kapı menfezinin üstünde Kanûnî devrine ait olduğu sanılan büyük bir "kelime-i tevhid" yazısı yer almakta, bunun altında giriş kemerinin ortasında ise Sultan II. Mahmud'un tuğrası bulunmaktadır. Kapı sövelerinin iki yanında sekizer beyitlik birer manzum kitâbe, Bâbüsselâm'ın Sultan III. Mustafa tarafından 1172'de (1758-59) tamir ettirilmiş olduğunu anlatmaktadır. Üzerlerinde ayrıca aynı padişahın tuğrası olan bu manzum kitâbelerin metni şair Zihni'nindir. Son tarih mısraında buraya hem Bâbüsselâm hem de Orta Kapı denildiği de açıklanmıştır. Giriş dehlizi içinde barok üslûbunda bir çeşmenin üzerinde yine şair Zihni tarafından yazılmış dört beyitlik manzum tarihte de Sultan III. Mustafa'nın adı ve 1172 (1758-59) tarihi verilmiştir. Böylece Bâbüsselâm'da büyük ölçüde bir tamir ve değişikliğin 1172 yılında yapıldığı bir defa daha belli olmaktadır. Girişin yanındaki uzun kitâbelerden tarihli olanının son beytine eklenen 1272 (1855-56) tarihi de herhalde küçük ölçüde bir tamir ile ilgili olmalıdır. Sultan III. Mustafa tarafından yaptırılan tamiri bildiren iki manzum kitâbedeki bilgiler, kapının ikinci avluya bakan arka yüzüne yerleştirilen iki başka kitâbede de tekrarlanmıştır.

Bâbüsselâm'ın Alay Meydanı ve Divan Avlusu da denilen ikinci avlu tarafına sütunlara dayanan geniş saçaklı bir ahşap sundurma yapılmış, bu sundurma ile sa-

çağın alt yüzleri ve duvarlar zengin şekilde nakışlarla bezenmiştir. Bunların üslûpları geç bir devirde yapıldıklarını gösterir. Hatta bu geniş saçaklı sundurmanın üslûp bakımından III. Mustafa devri tamarine ait olduğunu da söylemek mümkündür. Geçen yüzyılda bu süsleme çirkin bir kalem işi bezeme ile örtülmüştür. Manzara resimleri halinde olan bu nakışlar 1940'larda kazınarak altlarından XVIII. yüzyıla ait olanlar meydana çıkarılmıştır. Son yıllarda Bâbüsselâm'ın bilhassa ikinci avlu tarafındaki sundurması ve buradaki cephesi yeniden elden geçirilip nakışları tamir edilerek tamamlanmıştır.

Bütün Osmanlı devri boyunca Bâbüsselâm'ın sık sık adı geçmiştir. Bâbüsselâm Osmanlı Devleti'nin bir bakıma sembolü olmuştur. Kapının dışarı dönük heybetli görünümü de bu fikri vurgular. Halk dilindeki "kapı" kelimesinin "devlet"i bu kapıda mimari bir varlık halinde temsil ettiği söylenebilir. Saray resmen buradan başladığından sadrazamlar bile bu kapıdan içeri ancak yayan girebiliyordu. Kapının iki yanındaki odalar ve XVI. yüzyılda kuleler yapıldıktan sonra bunların zemin katındaki hücreler, gözden düşen ve haklarında karar alınacak devlet ileri gelenlerinin kısa süre kapatıldıkları yerlerdi. Nitekim bunlardan bazıları da burada idam edilmiştir. Devletin önde gelen makam sahiplerinden olan kapucubaşılara dergâh-ı âlî kapucuları denilirdi. Padişahın huzuruna girmek üzere gelen yabancı elçiler bu kapıdan girdiklerinde önce bir süre kapucubaşı ağasının dairesinde misafir edilirdi. Devletin birçok önemli işleri de kapucubaşılara havale edilirdi. Orta Kapı bütün haşmetli görünüşüne rağmen bazı ayaklanmalarda kapatılamamış ve müdafaaya geçilmemiştir. Halife Abdülmecid Efendi, beyaz at üzerinde evvelde bu kapıdan cuma selâmlığına son defa olarak çıkmıştır. Topkapı Sarayı müze olduktan sonra kapı dehlizi bilet ve kontrol yeri haline getirilmiş, son yıllarda bunlar camekânlı kapalı mekânlar biçimine sokulmuştur.

Fâtih devrine ait duvarda açılan kapıdan dikdörtgen geçit dehlizine (10.15 × 6.75 m.) geçilir. Bunun sağında iki oda, solunda ise tek oda vardır. Kanûnî tarafından yaptırılan eklemeye girişin iki yanına buraya bir şato görünüşü veren çifte kule inşa edilmiştir. Muntazam işlen-

XVI. yüzyıla ait bir yazma eserde Bâbüsselâm ve III. Murad'ın saraya gelişini tasvir eden bir minyatür (*Şehinşâhnâme*, İÜ Ktp., FY, nr. 1404, vr. 8*)

miş taşlardan olan bu kuleler beş köşeli olarak dışarıya taşmaktadır. Esas giriş ile daha ileride olan kuleler arasında, dışarıya yüksek bir kemerle açılan beşik tonozlu bir eyvan yapılarak bu kapının estetik bütünlüğü sağlanmıştır. Eyvanın iki yan duvarında karşılıklı olarak sivri kemerli birer nöbetçi hücresi görülür. Kulelerin gövdelerinde sadece dar mazgallar açılmıştır. Tepelerinde birbirlerine yarım yuvarlak kemerlerle bağlanmış konsollar ile hafifçe dışarı taşan pencereci birer üst oda vardır. Kulelerin üstlerinde Kanûnî devrinden beri kurşun kaplanmış sivri külâhlar bulunmaktadır. Giriş eyvanının üstündeki duvarda da yine konsollar yardımıyla dışarı taşan dendanlı bir korkuluk vardır.

Giriş dehlizinin yanındaki ocaklı odalar kâğır tonozlarla örtülmüştür. Sonraları bunlara ahşap tavanlar yapılmış, ayrıca içlerine asma katlar ilâve edilmiştir. Dehlizin işlemeli ahşap tavanı ise XIX. yüzyıl işidir. Kapının ikinci avluya açılan cephesinde methalin üstünde, "İşte Adn cennetleri, oraya girecekler için bütün kapılar açılmıştır" meâlindeki Sâd sûresinin 50. âyeti yazılmıştır. Burada ayrıca cephenin iki yanında ikişer metre çapındaki madalyonlar içinde dördü olarak istiflenmiş "Allahu rabbî" ve "Muhammed nebî" yazıları görülür. Son tamlirlerde siva altında bulunan bu yazıların birer parçaları Sultan III. Mustafa'nın kitâbeleri yerleştirilirken tahribe uğradıklarına göre 1172 yılı tamlirlerinden daha önce yazılmış olmalıdır; bunların XVII. yüzyıla ait oldukları tahmin edilir.

Bâbüsşelâm'ın ikinci avluya açılan cephesine, herhalde III. Mustafa devrinde sütunlara dayanan geniş bir sundurma eklenmiştir. Stalakitli başlıklı on sütuna oturan bu sundurmanın orta bölümü çatı içinde gizli ahşap kubbelidir. Bu kubbenin çok itinalı bir işçilikle yapılmış olan kabartma çiçekli göbeği bilhassa dikkati çekmektedir. Demir gergi kirişleriyle birbirlerine ve ana duvara bağlanmış

olan bu sütunlar ve başlıklarının daha eski bir Türk yapısından alınarak devşirme malzeme olarak kullanıldıkları tahmin edilmektedir. Sivri kemerli olan sundurma XIX. yüzyıl başlarında (II. Mahmud devri [?]) geniş bir saçakla uzatılmış, kemerlerin biçimleri değiştirilmiştir. Sundurmanın kubbeli orta tavanı, diğer bölmeleri ve saçığın tavanları XIX. yüzyılın zengin süslemesiyle kaplanmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Halil Edhem [Eldem], *Topkapı Sarayı*, İstanbul 1931, s. 16; *Topkapı Sarayı Müzesi Rehberi*, İstanbul 1933, s. 27; N. M. Penzer, *The Harem*, London 1936, s. 97-99; R. Ekrem Koçu, *Topkapı Sarayı*, İstanbul, ts. [1960], s. 31-33; Nigâr Anafarta, *Hünername Minyatürleri ve Sanatçıları*, İstanbul 1969, levha 38, 39; F. Davis, *The Palace of Topkapı in Istanbul*, New York 1970, s. 39-44; Ayverdi, *Osmanlı Mîmârisi IV*, s. 701-704; a.mlf., "Bâbüsşelâm", *İst. A*, IV, 1777-1780; Sedat Hakkı Eldem — Feridun Akozan, *Topkapı Sarayı: Bir Mimari Araştırma*, Ankara 1982, s. 15-16 (A. Şeref Bey'in makalesinin tekrarı), 69-70, lv. 36-37 (kesit ve röleve); Semavi Eyice, *Topkapı Sarayı*, İstanbul 1985, s. 9; Abdurrahman Şeref, "Topkapı Sarayı-ı Hümayunu", *TOEM*, I/6 (1326/1910), s. 331-332; Tahsin Öz, "Topkapı Sarayı Müzesi Onarımları", *Güzel Sanatlar Dergisi*, VI, Ankara 1949, s. 10-11.

SEMÂVİ EYİCE

BÂC

(بَاج)

Genel olarak vergi,
özellikle pazar vergisi anlamında
kullanılan bir terim.

Kelimenin aslı Farsça olup "hisse, pay" anlamına gelmekte ve ilk defa eski Fars yazıtlarında bâcî şeklinde geçmektedir. Bu vergiyi toplayana da o dönemde bâcîkâre denilmiştir. İran tarihinin orta dönemlerinde I. Şâpûr yazıtlarında halkın hükümdarlarına ödedikleri vergi ve haraç anlamında bâj terimi kullanılmıştır. Daha sonra kelime aynı anlamda bâj, bâz, bâc ve daha ziyade haraç veya sâv kelimeleriyle birlikte ve onların eş anlamı olarak bâc u harâc, bâc u sâv şeklinde kullanılagelmiştir. Bu vergiyi tahsil etmekle görevli memurlara da bâjbân, bâjhâh, bâjdâr veya bâcdâr adları verilmiştir.

Bâc malî bir terim olarak hemen her çeşit vergi ve resim için kullanılmıştır; bunlar arasında uşûr, haraç ve gümrük vergileri de vardır. *Luğatnâme*'de bâcın cizye ve meks anlamında da kullanıldığı görülmektedir ki buradaki meks daha sonra belirtileceği gibi pazar vergisi-ne Câhiliye Arapları'nın verdiği isimdir.

Hükümdarların kendilerine tâbi kıldıkları veya mağlûp ettikleri diğer hükümdarlardan aldıkları vergi için de bu terim kullanılmıştır. Fars kaynaklarında bâcın bu anlamda kullanılışı oldukça yaygındır. Nitekim Bizans mağlûbiyet dönemlerinde İran'a bu adla (bâc-ı Rûm) bir vergi ve tazminat ödemiştir. Firdevsî de kelimeyi bu anlamda ya tek başına veya bâj u sâv şeklinde kullanmakta, XVI. yüzyıl İran tarihlerinden 'Âlem'ârâ-yı Şâfevî'de de kelime bu anlamda geçmektedir (meselâ bk. s. 137, 309, 343, 473, 487). Anadolu Selçuklu Hükümdarı Sultan Mesud'un, bağlılığının bir ifadesi olarak Sultan Sencer'e bâc adıyla bir vergi ödediği de bilinmektedir.

Sâmânîler'den itibaren yolların muhafazasına harcanmak üzere bu adla bir vergi alındığı, aynı verginin (bâc-ı mesâlik) Selçuklular döneminde de tahsil edildiği bilinmektedir. İlhanlılar zamanında yolların asayişini temin için yine bu isimde bir vergi alınmıştır. Moğollar'da da sınır kapılarında insan ve hayvan başına miktarı belli bir "selâmet akçesi" (bâc-râhdârî) alınmakta ve bu vergiyi alan görevliye de bâcdâr adı verilmekteydi. Muhtemelen bunun için bazı kaynaklarda bâc toprak bastı parası veya geçit resmi olarak gösterilmektedir.

Osmanlılar'da bâcın genel olarak vergi anlamında kullanıldığı görülmektedir. Şehirlerde alınıp satılan her çeşit maldan, dokunan kumaşlardan ve kesilen hayvanlardan alınan damga vergisine bâc-ı tamga denmektedir. Gümrük resminin adı ise bâc-ı büzürgdür (büyük bâc). Bu vergiyi tâbi mallar pazarda satılırken ayrıca damga (bâc) vergisine tâbi tutulmuşlardır.

Pazar vergisi olarak bâcın ilk defa ne zaman ve nerede ortaya çıktığı bilinmemektedir. Bu terimin Fars menşeli olması, bunun Sâsânîler devrinden kalma bir uygulama olabileceğini akla getirmekte ise de Câhiliye döneminde Arap yarımadasında uşûr ve meks kelimelerinin kısmen de olsa bâc yerine kullanılmış olmaları bu ihtimali zayıflatmaktadır. İslâmiyet'ten önce gerek Arap gerekse Arap olmayan hükümdarlar ticaret mallarından uşûr adı altında onda bir nisbetinde bir vergi almaktaydılar. Mekke yönetimini elinde tutan Kusayy'in Mekkeki olmayanların mallarından böyle bir vergi aldığı bilinmektedir (İbn Sa'd, I, 70).

Medine'ye hicret ettiğinde Hz. Peygamber'in yaptığı ilk işlerden biri çarşı ve pazar faaliyetlerini düzenlemek ol-

Bâbüsşelâm -
Topkapı
Sarayı /
İstanbul